

16 Νοεμβρίου, 1989

(ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δυστές)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5161).

5 Ποινή — Οδήγηση μηχανοκινήτου οχήματος, παρά το ότι με δικαστική απόφαση η άδεια του οδηγού του είχαν αφαιρεθεί, κατά παράβαση των Άρθρων 19 και 20 του Νόμου 86/72, χρήση του ιδίου οχήματος χωρίς ασφαλιστική κάλυψη έναντι τρίτου κατά παράβαση των άρθρων 2 και 3(1)(2) του Κεφ. 333 και οδήγηση του ιδίου οχήματος κατά τον ίδιο χρόνο χωρίς την συγκατάθεση του ιδιοκτήτη του κατά παράβαση των άρθρων 11 και 19 του Νόμου 86/72 — Συνεχόμενες ποινές φυλακίσεως 6 μηνών στην κάθε κατηγορία — Κατά πόσο στην παρούσα περίπτωση οι ποινές έπρεπε να συντρέχουν — Καταφατική η απάντηση στο ερώτημα.

10 Ποινή — Φυλάκιση — Καταδίκη σε περισσότερα από ένα εγκλήματα — Πότε οι ποινές πρέπει να συντρέχουν και πότε να είναι συνεχόμενες — Εφαρμοστές αρχές.

15 Το μόνο ζήτημα που έχει εγερθεί στην υπόθεση αυτή, είναι κατά πόσο έπρεπε να διαταχθεί όπως οι τρεις ποινές φυλακίσεως, που επιβλήθηκαν, συντρέχουν.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, αποδεχόμενο την έφεση, αποφάνθηκε:

20 (1) Η άσκηση της διακριτικής εξουσίας επιβολής συντρεχουσών ή συνεχόμενων ποινών εξαρτάται από τις ομοιότητες στη φύση των εγκλημάτων, τον πραγματικό σύνδεσμο μεταξύ των και τον χρόνο διαπράξεώς των. Αν οι ποινές δεν πρόκειται να συντρέχουν, ο συνολικός χρόνος της φυλάκισης δεν
25 πρέπει να είναι δυσανάλογος με την συνολική βαρύτητα της υπόθεσης.

(2) Παρά τη διαφορά στη φύση των τριών εγκλημάτων, για τα οποία καταδικάστηκε ο εφεσείων, τα γεγονότα, που στήριζαν την κάθε μια από τις κατηγορίες ήταν μέρος του ίδιου επεισοδίου δηλαδή της οδήγησης του μνηαχοκινήτου οχήματος.

5

Η Έφεση γίνεται αποδεκτή.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

Pefkos and Others v. The Republic, 1961 C.L.R. 340;

Γρίχου alias Paraschos v. The Republic (1963) 1 C.L.R. 83;

Mirachis v. The Police (1965) 2 C.L.R. 28;

10

Karaviotis and 4 Others v. The Police (1967) 2 C.L.R. 286;

Katsaronas and Others v. The Police (1975) 11 J.S.C. 1644;

Marley v. The Republic, 1964 C.L.R. 143.

Έφεση εναντίον ποινή.

Έφεση εναντίον της ποινής από τον Χρίστο Αχιλλέως ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 4 Ιουλίου, 1989 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 8289/88) στην κατηγορία ότι οδηγούσε όχημα ενώ τελούσε υπό απαγόρευση κατά παράβαση του άρθρου 19 του Νόμου 86/72, στην κατηγορία για χρήση μηχανοκινήτου οχήματος χωρίς ασφαλιστική κάλυψη έναντι τρίτου κατά παράβαση των άρθρων 2 και 3(1)(2) του Νόμου Κεφ. 333 και για οδήγηση μηχανοκινήτου οχήματος χωρίς τη συναίνεση του ιδιοκτήτη κατά παράβαση των άρθρων 11 και 19 του Νόμου 86/72 και καταδικάστηκε από τον Προσ. Επ. Δικ. Χαραλάμπους σε συνεχόμενες ποινές φυλάκισης έξι μηνών στη κάθε κατηγορία και στέρξη του δικαιώματος να κατέχει ή να αποκτήσει άδεια οδηγού για περίοδο δύο ετών.

15

20

25

Μ. Σταματάρης και Μ. Κυπριανίδου, για τον εφεσείοντα.

30

Μ. Κυπριανού, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας και Γ. Νεοφύτου (Κα), για την εφεσίβλητη.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ Δ.: Ο εφεσείων καταδικάστηκε σε συνεχόμενες ποινές φυλάκισης 6 μηνών για κάθε μια από τις τρεις κατηγορίες που παραδέκτηκε:

35

(α) Οδήγηση μηχανοκινήτου ενώ τελούσε υπό απαγόρευση (του αποστερήθηκε η άδεια), (Άρθ. 19 και 20 - Ν. 86/72).

5 (β) Χρήση μηχανοκινήτου χωρίς ασφαλιστική κάλυψη έναντι τρίτου (Άρθ. 2 και 3 (1) (2) - Κεφ. 333, όπως τροποποιήθηκε), και

(γ) Οδήγηση μηχανοκινήτου χωρίς την συναίνεση του ιδιοκτήτη. (Άρθρα 11 και 19 - Ν. 86/72).

10 Τα αδικήματα αποτελούν μέρος και ουσιαστικά πηγάζουν από τα ίδια γεγονότα. Ο εφεσείων οδήγησε χωρίς την συναίνεση του ιδιοκτήτη μηχανοκίνητο όχημα σε χρόνο που του είχε αφαιρεθεί η άδεια και χωρίς να έχει ασφαλιστική κάλυψη έναντι τρίτου.

15 Η επιλογή της ποινής της φυλάκισης ως του μέτρου τιμωρίας του εφεσείοντα δεν έχει αμφισβητηθεί ούτε η έκταση της ποινής σε κάθε κατηγορία. Ότι προσβάλλεται είναι η απόφαση του δικαστηρίου να διατάξει την συνεχόμενη έκτιση των ποινών που έχουν επιβληθεί.

20 Ο δικηγόρος του εφεσείοντα εισηγήθηκε ότι οι ποινές έπρεπε να συντρέχουν εν όψει της συνάφειας μεταξύ των γεγονότων τα οποία στοιχειοθετούν τα τρία αδικήματα. Την ίδια γνώμη διατύπωσε και ο δικηγόρος της Δημοκρατίας ο οποίος υπέβαλε ότι ανεξάρτητα από το αν οι σχετικές αρχές επέβαλλαν όπως συντρέχουν οι ποινές, η ταύτιση μεταξύ των γεγονότων που συνθέτουν τις τρεις κατηγορίες καθιστά την ποινή των 18 μηνών έκδηλα υπερβολική.

30 Έγινε εισήγηση ότι οι αρχές που διέπουν την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου σχετικά με την έκταση περισσότερων της μιας ποινής φυλάκισης που επιβάλλονται στην ίδια υπόθεση, αν θα συντρέχουν ή αν θα είναι συνεχόμενες, συνοψίζονται στο εξής απόσπασμα:-

35 «Where the accused is convicted on more counts than one and a sentence of imprisonment is contemplated, the court must examine whether the terms of imprisonment imposed thereby should run concurrently or consecutively. This is primarily a matter of discretion for the trial court, exercised ac-

according to the facts of the case. The main considerations upon which the discretion is exercised are (a) the similarities between the nature of the offences, (b) the factual nexus, if any, between the two crimes and (c) the time at which they were committed. If sentences are to run consecutively, the sentence must not be disproportionately long in comparison to the overall gravity of the case but a realistic reflection of it.»

5

Σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου* υποστηρίζουν ότι οι ποινές που επιβάλλονται πρέπει να συντρέχουν (α) εγείρονται από τα ίδια γεγονότα, ή (β) αποτελούν μέρος του ίδιου επεισοδίου. Και όταν δεν συντρέχουν αυτές οι προϋποθέσεις και δικαιολογείται η επιβολή συνεχόμενων ποινών φυλάκισης ο ολικός χρόνος της φυλάκισης πρέπει να συναρτάται με την εσωτερική ευθύνη του κατηγορουμένου και όχι μόνον με τα εξωτερικά χαρακτηριστικά των κατηγοριών.**

10

15

Στην προκειμένη περίπτωση παρά την διαφορά στα ουσιαστικά στοιχεία των τριών κατηγοριών τα γεγονότα τα οποία υποστηρίζουν και τις τρεις κατηγορίες συνιστούν μέρος του ίδιου επεισοδίου, δηλαδή της παράνομης οδήγησης του μηχανοκινήτου από τον εφεσείοντα, και μέσα σ' αυτό το πλαίσιο έπρεπε να είχαν αντιμετωπιστεί από το πρωτόδικο δικαστήριο.

20

Καταλήγουμε ότι ως θέμα ορθής προσέγγισης οι ποινές έπρεπε να συντρέχουν περαιτέρω η διαταγή για την διαδοχική έκτιση των ποινών κατέστησε την τελική ποινή φυλάκισης 18 μηνών έκδηλα υπερβολική.

25

Η έφεση εναντίον της ποινής επιτρέπεται. Οι ποινές φυλάκισης που έχουν επιβληθεί για την διάπραξη των τριών αδικημάτων θα συντρέχουν.

30

Η Έφεση επιτρέπεται.

* (Βλ. μεταξύ άλλων *Ioannis Michael Pefkos & Others v The Republic* (1961) C.L.R. 340, *Mikis Frixou, alias Paraschos v The Police* (1963) 1 C.L.R. 83, *Panayiotis Efstathiou Mirachis v The Police* (1965) 2 C.L.R. 28, *Diogenis Savva Karaviotis & 4 Others v The Police* (1967) 2 C.L.R. 286 and *Katsaronas & Others v The Police* (1975) 11 J.S.C. 1644).

** Βλ. *Keth Marley v The Republic*, 1964 C.L.R. 143